

Tésztahíd amatőr tervezőkkel, amatőr építőkkel, éjjel

Szeptember 25-én délután 6 órakor vette kezdetét a Műszaki Főiskolán a téstahídépítő verseny. Mit sem sejtve vágtunk neki a városnak 3 fős csapatunkban, könnyelműen két órával a szükséges indulás előtt, mivel az utolsó pillanatban érkezett a hír: a versenyt előrébb hozták. Időben megérkeztünk, még a terem is megtaláltuk. Mindössze ennyi információnk volt: 4. emelet, 424-es terem, 4 óra. Azonban téstta sehol. Kis utánakérdezés után kiderült: a tanár úr eltűnt, a téstta meg se érkezett. Különböző helyzetértékelések után (a szervezők meglógtak, és milánói spagetti partyt rendeztek; mi vagyunk az egyetlen csapat, így építmény nélkül is győztünk; mégis eredeti időben kezdünk), időtöltés gyanánt beültünk néhány robotokkal foglalkozó előadásra, amelyeket alacsony fizikai és informatikai tudás birtokában is élveztünk. A két-, három- vagy négykerekű robotok után következtek a nehéz terepet is megjáró, akadályt arrébbarakók, majd a szűkös helyre beszorulásra képtelenek. Kiderült, hogy az eddig általunk csak sci-fikből ismert érzékelők: színelismerő kamerák, távolság-meghatározók, hangfelismerők itt mindennaposak, már egy bizonyos „közepes árfekvésű” legókészletben is megtalálhatóak, és elegendő idő befektetésével magunk is megépíthetjük válogató-, vagy mini targoncarobotunkat.

Az előadások után visszatértünk a terembe, ahol rajtunk kívül már várakoztak páran, de fél óra után elunták a dolgot, és kezdtek elszállingózni. Lassan mi is elindultunk, és csak a véletlennek volt köszönhető, hogy egy beszélgetésből elcsípett mondatfoslány egy melléképület felé sodort minket, ahol végre megérezttük az aprólékos építés feszültségét és a nagy mennyiségű ragasztó szagát. Így esett meg, hogy két órával hamarabb indultunk, mégis egy órát késtünk.

Pár gyors tipp, és néhány felvázolt terv után, melyeket az egyik szervezőtől kaptunk, neki kezdttünk az építésnek, próba-szerencsealapon. Mi magunk lepődtünk meg a legjobban, amikor a hidunk egyik alapeleme nemcsak egyben maradt, de két végén alátámasztva megbírta saját súlyát. Több újságíró érdeklődött a művekről, néhányan fotóztak, interjút is készítettek.

Ahogy az lenni szokott, „Murphynek hála” csak az utolsó órában jöttünk rá, hogy félig felépített hidunk nem fog sokáig ebben a formájában létezni, és csak legszebb álmainkban fog bármit is megtartani, így nemes egyszerűséggel elneveztük „A legédesebb álom”-nak. Gondjainkat tetézte, hogy közben a ragasztónk is elfogyott, és kénytelenek voltunk gigantikus mennyiségű cérnát segítségül hívni. Mint kiderült, a tapasztaltabb tésttahídépítőknek elég volt fél tubus ragasztó, erre azonban mi maximum a legközelebbi alkalommal tehetünk próbát, mikorra talán kiismerjük a dolog csínját-bínját.

Az idővel való versenyfutásunk este tízkor ért véget; ígéretek szerint a műveket kiállítják, és bárki megtekintheti őket. Eredményhirdetésre nem került sor, talán a következő verseny résztvevői értékelhetik majd az alkotásokat. Örök élménnyel gazdagodtunk, és ipari mennyiségű száradt ragasztóval a kezünkön.